

את זה לתוך הבקבוק הרי זה יפגום את כל שאר היין שבבקבוק. אלא צריך לשפוך מעט יין מהבקבוק לתוך הכוס, וכזה הוא מתקן את היין שבכוס, ואח"כ יוכל להחזיר את הכל לתוך הבקבוק).

ודינים אלו מצויים גם בקופסה של ריבה וכדומה, שכשהיא עשויה מזכוכית וטעונה טבילה, שאם לקח בכפית ריבה כדי למרוח על הלחם וכיוצא בזה, ובסוף נשאר לו מעט ריבה מותר לו להחזירה לתוך הקופסה אפילו שאיננה טבולה.

כשימוש חדש בכלי, אלא כהמשך של השימוש הקודם. וממילא כמו שהשימוש הקודם לא מחייב טבילה, שאינו מחוייב לשפוך את היין כדי להטביל את הכלי, שמה שמשאר את היין בכלי אינו מוגדר כשימוש בכלי שמחייב טבילה, כך אותו הדבר כשמחזיר את מעט היין שנשאר בכוס לתוך הבקבוק אינו מוגדר כשימוש חדש בכלי אלא כהמשך של המצב שהיה קודם, ואינו חייב בטבילה.

(אלא שכאשר מחזיר את היין מהכוס לבקבוק יש לרדק שהיין לא יהיה פגום שהרי כיון ששתה מהיין שבכוס הרי היין הנותר נפגם, ואם יחזיר

ככל היוצא מפיו יעשה

שזרעו תתקלקל, וביקשו ממנו שיברכם ויתפלל עליהם שירדו להם גשמים. הסטייפלר בירך אותם שהכל יהיה בסדר, שגשמים ירדו ולא יהיו להם שום הפסדים. הם רק יצאו מהסטייפלר והתחילו לנסוע לביתם, וכבר בדרך התחילו הגשמים לרדת, לשמחתם ולשמחת כל עם ישראל.

בא אחד לסטייפלר ואמר לו שכולם מדברים על המופת הגדול שעשה, שמיד לאחר שבירכם, התחילו הגשמים לרדת.

הסטייפלר בענוותנותו ביטל את דבריו, ואמר אין כאן לא מופת ולא חצי מופת, באותו יום היה צריך לרדת גשם גם בלא הברכה שלי, ובדיקו באותו יום הם באו וביקשו ברכה שירד גשם, וכמובן שירד גשם שממילא כבר היה צריך לרדת, וכי לזאת יקרא מופת...

הנהר שברח

והסטייפלר המשיך וסיפר לו שהיה מעשה כזה אצל האור שמח, שהיה רב בעיר דווינסק. כמה שנים לפני שהאור שמח הגיע לעיר, התרחש מעשה נורא בעיר. סמוך לעיר היה נהר גדול, והנהר עלה על גדותיו ושטף את כל העיר, וגרם נזק וחורבן גדול עד מאוד לכל העיר, וגם הרבה אבידות בנפש היו שם. אחר כך הנהר חזר לקדמותו, ובמשך זמן רב עמלו קשה כדי לשקם מחדש את העיר.

עברו כמה שנים והאור שמח קיבל את הרבנות בדווינסק, והנה יום אחד הבחינו התושבים שהנהר שוב מתחיל לעלות על גדותיו, והסכנה חזרה שוב לעיר. האנשים נבהלו עד מאוד, שלפי הטבע היה נראה שתוך זמן קצר הנהר יתחיל לשטוף את העיר ולגרסו בו הרס וחורבן. הבהלה בעיר היתה עצומה, ואנשים רצו אל רב העיר, האור שמח, והתחננו לפניו שיתפלל עליהם שיחוסו עליהם משמים והנהר יחזור לקדמותו ולא ישטוף את העיר.

האור שמח שמע את הסיפור והתפלא מאוד ואמר, "מה? הנהר עולה על גדותיו? אני רוצה לראות את זה בעיני". ותכף ומיד לבש את הכובע והחליפה, והתחיל ללכת אל הנהר כדי לראות את הפלא הזה.

האור שמח הגיע לנהר, וברגע שהגיע התרחש מופת נפלא, מי הנהר התחילו לרדת, לחזור למצבם הקודם, וכך לאט לאט המים ירדו וירדו עד שחזרו למצב הטבעי שלהם. והיה בזה קידוש ה' גדול מאוד, שאפילו הגויים עמדו והודו כי יש אלוקים בישראל.

כאשר הודו לאור שמח על המופת הגדול שעשה הוא ביטל את הדבר במחי יד, ואמר להם, הנהר היה צריך לחזור למקומו הטבעי באותו רגע, וגם אם לא הייתי מגיע למקום ההוא, הוא היה צריך לחזור למקומו, אלא שבדיקו באותו רגע אני הגעתי לשם, וכי לזאת יקרא מופת...

כך סיים הסטייפלר וביטל את המופת של ירידת הגשמים, ואמר "וכי לזאת יקרא מופת...".

השמים מספרים כבוד א-ל

כאשר הגרב"צ סיפר את הסיפור הזה, הוסיף ואמר שלפי זה מובן דברי הגמרא בכתובות (דף ה' א') על הפסוק בתהילים "השמים מספרים כבוד א-ל ומעשה ידיו מגיד הרקיע", ומבארת הגמרא "הכי קאמר מעשה ידיהם של צדיקים, מי מגיד? הרקיע. ומאי ניהו, מטר". ופרש"י, "האי ומעשה ידיו במעשה הצדיקים כתיב, שקרוין מעשה שלהם מעשה ידיו של הקב"ה, והכי קאמר ומעשה ידיו דהוא מעשה הצדיקים, מגיד הרקיע שהרקיע מעיד עליהם לבריות שהם צדיקים, שמתפללין על הגשמים ומטר יורד".

מבואר בזה שהרקיע הוא מעיד ומפרסם לבריות על הצדיקים שהם באמת צדיקים, שבזה שהצדיקים מתפללים להקב"ה שירד גשם, והקב"ה שומע את תפילתן ומוריד גשם, זוהי ההוכחה שהצדיקים הם באמת צדיקים.

וביאר שהסיבה שצריך שהרקיע יפרסם שהם צדיקים, הוא משום שהצדיקים בעצמם מבטלים את הכל, ועל כל דבר אומרים שזה ממילא היה צריך להיות גם בלעדיהם, ואין כאן שום מופת. ולכן צריך את הרקיע שיפרסם את שמם וצדקתם.

"איש כי ידור נדר לה' או השבע שבועה לאסור איסר על נפשו, לא יחל דבריו ככל היוצא מפיו יעשה". ידועים דברי החיד"א שמפרש בפסוק בדרך רמז, "לא יחל דברו - ככל היוצא מפיו יעשה", שכל מי ששומר את כח הדיבור שלו שלא יתחלל, ונוהר מדיבורים אסורים וכיוצא בזה, הרי הוא זוכה שיתקיים בו ככל היוצא מפיו - יעשה, שהקב"ה ישמע לתפילותיו ולבקשותיו, וכל מה שיבקש הקב"ה יעשה. (הובאו הדברים בדברי תורה).

המים הפסיקו לזרום

סיפר הגרב"צ פלמן זצ"ל, היתה בבני ברק משפחה שעלו ארצה מהונגריה, והיו מאוד קשורים למרן החזון איש זצ"ל, כל דבריו היו אצלם קודש קודשים, וכמעט בכל מעשה היו מתייעצים עימו וכפי שאמר להם לעשות כך עשו, לא זזו מדבריו ימין ושמאל, וקיימו את כל דבריו באש ובמים.

פעם אחת ביום שישי סמוך לכניסת השבת, התפוצץ בביתם הצינור של המים, וכל הבית התמלא במים. השעה היתה כבר דחוקה, ולא היה אפשרי במציאות לקרוא לאינסטלטור לפני הדלקת נרות.

היהודי בעל הבית לא ידע מה לעשות, לא היתה שום אפשרות לסגור את הברז של המים, ומרגע לרגע הבית מתמלא בעוד ועוד מים, עד כי באו מים עד נפש. ועוד מעט כבר צריך להדליק נרות שבת, ובמצב כזה אי אפשר לעשות כלום. כשראה את חומרת המצב רץ מיד בבהלה אל החזון איש, בבטחון שהוא בוודאי יידע איך להושיעו. הגיע לבית ונכנס אל חדרו במהירות, והתחיל לבכות על הצרה של צינור המים שהתפוצץ להם בתוך הבית, כשהוא מחכה לתשובתו של החזון איש שתושיעו.

החזון איש שמע את הסיפור, והבין שגם לו אין מה לעשות בשעה כזו, ושאל אותו "אז מה אתה רוצה שאני אעשה?".

היהודי השיב לו בתמימות ובבטחון, "אני רוצה שהרב יגיד שהמים יפסיקו לזרום בצינור".

החזון איש עשה כמבוקשו ואמר, "אני אומר שהמים יפסיקו לזרום בצינור". היהודי חזר לבית, ודבריו של החזון איש אכן התממשו, המים הפסיקו לזרום בצינור. ובמהירות הוציאו את כל המים שהיו בבית, והתכוננו לקראת שבת בשמחה ובטוב לבב, על הנס הגדול שקרה להם.

במוצאי שבת חזר שוב היהודי הזה אל החזון איש, ומספר שבאמת המים הפסיקו לזרום בצינור ביום שישי, אלא שכיון שהפסיקו המים לזרום שוב לא היה להם מים בכל הבית, כי המים בבית הגיעו דרך הצינור הזה.

החזון איש שאלו, "ומה אתה רוצה שאני אעשה?".

והיהודי משיב באותה תמימות ואמונה, "אני רוצה שהרב יגיד שהמים יתחילו לזרום בצינור".

והחזון איש עושה כדבריו ואומר, "שהמים יתחילו לזרום בצינור". וכך הוה, באותו הרגע שוב חזרו המים לצינור, ומיד הביאו אינסטלטור שתיקן את הנזילה של המים.

סיים הגרב"צ ואמר, זה הכח של אמונת חכמים, היהודי הזה האמין בתמימות בדבריו של החזון איש, בלא לדרוש ובלא לחקור אחריו, וקיבל את כל דבריו באמונה שלמה כתורה מסיני, לכן זכה לראות את המופתים הללו. והחזון איש בעצמו לא היה אומר כך לכל אחד, ורק אצלו שידע שלבבו שלם באמונה שלמה, לכן אמר את דבריו. והקב"ה קיים את דבריו ככל היוצא מפיו יעשה. (סיפור זה היה מספר הגרב"צ, והוסיף שהכיר את היהודי הזה, ובאמת אמונתו בחכמים היתה בשלמות ובתמימות).

*

ומוריד הגשם

עוד סיפר הגרב"צ, בשנת תשד"מ באחד מימי החורף באו אנשי קוממויות אל מרן הסטייפלר זצ"ל, וביקשו ממנו ברכה לתבואה שזרעו בשדותיהם. והמעשה היה שכבר עמדו באותה העת באמצע החורף, ועדיין כמעט ולא ירדו גשמים, ומחמת כן היתה סכנה גדולה לכל התבואה שזרעו שהיא תיפסד. ואמרו לסטייפלר שאם תוך כמה ימים לא ירד גשם כל התבואה

לע"נ איש החסד הר"ר ישראל זלמן בן הגאון רבי שמואל פלמן זצ"ל

השכיל אל דל בחכמה ובתבונה, קידש שם שמים בהליכותיו והנהגותיו, וזמירות דוד מלך ישראל היה מסיים בכל יום נלב"ע כ"ח בתמוז תשס"ח ת.נ.צ.ב.ה.

ניתן להשיג את העלון בכל שבוע בטלפון 0527120854 או במייל 7120854@gmail.com